

Laura
Kneidl

Someone
EL
S
VALAKI
MÁS
E

Dream
válogatás

„Vajon megéri-e kockáztatni a pillanatnyi boldogságért egy igaz barátságot?”

Cassie és Auri tulajdonképpen tökéletes pár lehetne: legjobb barátok, együtt laknak, és a legkedvesebb hobbijuk, a fantasy irodalom is közös bennük. És bár Cassie úgy érzi, Aurinál jobban senki sem ismeri a földön, néha mégis úgy tűnik, világok választják el kettejüket egymástól. Míg Auri mindennap futballedzésre jár, rengeteg ismerőse van, és szeret társaságba járni, addig Cassie inkább a külvilágtól elvonulva, egy szűk, de annál szorosabb baráti körben érzi jól magát. Ám ahogy telik az idő, és minél erősebb érzelmek fűzik Aurához, úgy növekszik benne a félelem, hogy mindaz, ami összeköti szerelmével, sajnos nem vetekedhet azzal, ami elválasztja őket...

A szerző, Laura Kneidl új főszereplők magával ragadó történetén keresztül mutatja be, hogy barátság és szerelem között milyen kicsi és ugyanakkor mennyire óriási a távolság...

© Olivier Favre

LAURA KNEIDL

könyvei fantasztikus világokról, az élet kihívásairól, valamint az elsőprős szerelemről szólnak. Stuttgartban szerzett informatikus könyvtáros diplomát. Kedvenc könyvei ihlették első önálló regényének megírását. Egy hosszabb skóciai tartózkodás után a szerző most ismét Lipcsében él, lakása pedig leginkább egy könyvtárra hasonlít.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.laura-kneidl.de

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„A szerzőnek ismét sikerült belopnia magát a szívembe. A rasszizmus, a tökéletességre való törekvés okozta folyamatos drukks és a cukorbetegség is helyet kap ebben a történetben, amely garantálja, hogy egyetlen percig sem fogunk unatkozni. Ráadásul Julian és Micah is megjelennek a történetben!”

buechermaedl

„Végtelenül megható történet, amely rávilágít arra, hogy mit jelent egy előítéletekkel terhes világban élni, és hogy a szerelemre és boldogságra csakis a másikon keresztül találhatunk.” **weltbild**

„Fantasztikus volt ismét visszatérni a szereplők világába és végigkísérni a két új karaktert, akiket már az előző kötetben is meg akartam ismerni. Egy percre se tudtam letenni ezt a könyvet.”

Lovelybooks

„Ebben a regényben is igazán nagy hangsúlyt kap az önmegismerés, arra biztat, hogy legyünk bátrak és fogadjuk el magunkat olyannak, amilyenek vagyunk. Az író stílusa is élvezhető és gördülékeny.”

WasLiestDu

Dream
válogatás

Laura Kneidl

Someone
ELSE
VALAKI
MÁS

— részlet —

Dream
válogatás

1. fejezet

Kedves Cassandra!

Nagy örömmel vettük jelentkezéset az idei Sci-fi Találkozóra, ahol számos izgalmas panel, érdekes előadás és kalandokban gazdag workshop vár rád. Csatolva küldjük a belépődet. Kérjük, ne felejtsd el kinyomtatni és magaddal hozni. Ha bármilyen kérdésed lenne, csapatunk bármikor szívesen áll a rendelkezésedre.

Nagyot sikítottam, majd izgatott ugrálásba kezdtem az ágyamon – ami nálam az örömtánc egy sajátos verziója. Előző este óta már vagy tizedszerre futottam át a jegyvásárlásról szóló visszaigazolást, ám a gyomrom minden egyes alkalommal újabb és újabb bukfencet vetett a boldogságtól.

Egyszerűen képtelen voltam elhinni. Végre ott lehetek a Sci-fi Találkozáson! Amióta az eszemet tudom, arra vágyom, hogy elmehessek erre a rendezvényre, ahol minden a fantasyról szól, legyen az film, sorozat, könyv, számítógépes játék vagy színdarab. Eddig azonban még egyszer sem jött össze. Vagy nem értem rá, vagy nem volt rá pénzem, vagy olyan barátom, aki elkísérhetett volna. Illetve két évvel ezelőtt, amikor úgy volt, hogy végre tényleg ott lehetek, a sors húzta keresztül a számításaimat.

Idén azonban sikerülnie kell. Még néhány hét, és indulunk Seattle-be Aurival, Micah-val, a legjobb barátnőmmel és a barátjával, Juliannel. És ez azt jelenti, hogy már alig maradt időm az új cosplayjelmezem elkészítésére.

Gyorsan kinyomtam a mobilom levelezőprogramját, és megnyitottam a Twitch Appot. Közben a TRGame streamje is betöltött.

TR volt a kedvenc játékosom, és miután Aurival elhatároztuk, hogy együtt készítjük el a *Vaják*-cosplayünket, egyszerűen muszáj volt megnéznem a *Vaják 3: Wild Hunt* Let's Playét. Auri Ríviai Geraltnak, én pedig Cirinek készültem beöltözni. Azt viszont még nem sikerült eldöntennem, hogy a jelmezeimet a játékbeli vagy a könyvbeli Cirihez igazítsam-e. Auri egyértelműen a játékbeli Geralt mellett tette le a voksát, valószínű azért, mert az esetek többségében nemcsak egy, hanem egyszerre két kardot is erősített a hátára. Ez ellen nekem sem volt semmi kifogásom, mivel egy szűk bőrcuccba bujtatott Aurinál sokkalta rosszabb dolgot is el tudtam képzelni.

Ám a látványánál is jobban vártam, hogy végre együtt lehessenek vele. Ami az első szabásmintától a varráson át a jelmezünk elkészültéig száz vagy akár még annál is több órát kitehet. Persze a hétköznapiakban így is voltunk együtt eleget, hisz nemcsak közös lakáson osztoztunk, hanem legjobb barátok is voltunk, de ez most valami egészen más lesz. A kanapén lógni és együtt nézni a *Buffy: A vámpírok rémét* tizedszerre is, az nem ugyanaz, mint közösen munkálkodni egy olyan projekten, ami a közös szenvedélyünk is egyben.

Legszívesebben máris felkerekedtem volna, hogy bevessem magam a legközelebbi méteráruüzletbe, ám egy ilyen bonyolult jelmezt először is alaposan át kellett gondolni. Különben Aurival még a végén összevásárolnánk mindenféle drága holmit, amit még csak fel sem használnánk. Bár a családunk mindkettőnket ellátott anyagiakkal, sőt Auri még futballösztöndíjat is kapott, a pénzből – ezzel valószínű minden diák így volt – sosem akadt elég, különösen mióta Julian kiszállt az albérletből, és Micah-hoz költözött.

Figyelmem ekkor TRGame Let's Playje felé fordult, ami egy játékrészlet erejéig épp Cirit mutatta. A Szünet gomb ismételt nyomkodása közben a ruháját tanulmányoztam, és próbáltam összehasonlítani az internetről vett képekkel, amiket mintaként előzőleg kinyomtattam. Miközben buzgón jegyzeteltem, azon gondolkodtam, hogyan tudnám a jelmezének elemeit viszonylag olcsón kihozni.

Anyyira elmerültem a munkában, hogy csak a kopogás hangja zökkentett ki a gondolataimból.

Kábán felpillantottam, ám a szobám ajtaja addigra már tárva-nyitva állt. Ez tuti Auri, mindig ezt csinálja. Kopog, de sosem várja meg, hogy válaszoljak neki. Nem mintha türelmetlen vagy bunkó lenne, csak jól ismer, és tudja, hogy mindig szívesen látom. Ha azt akartam, hogy senki se zavarjon, egyszerűen kulcsra zártam az ajtót.

– Helló! – ültem fel az ágyamon.

És minden alkalommal, amikor csak tekintetem Maurice Remingtonra tévedt, a szívem áruló módon majd kiugrott a helyéről. Mostanra már sikerült némi gyakorlatra szert tennem abban, hogy tudomást se vegyek a legjobb barátom iránt táplált érzéseimről. Amikre úgy tekintettem, mint a hálósobám ablaka alatt elhaladó autók éjszakai zúgására. Hallottam ugyan, ám amíg zárva tartottam azt az ablakot, nyugodtan alhattam tőle.

Auri a homlokát ráncolva méregetett.

– Te még át sem öltöztél.

Ahogy lenéztem magamra, rá kellett jönnöm, hogy a piszamámat ugyan már lecseréltem, de csak a szokásos, otthoni ruhámba sikerült belebújnom: egy kényelmes jóganadrágba és egy oversized pólóba, amit még Auritól kaptam. Fekete volt, az elején a mosásban időközben lekopott mintával, amin egy focicsapat logója volt látható. Csomót kellett kötnöm rá, hogy ne lógjon le egészen a lábamig.

– Micah és Julian már biztosan várnak.

Szemöldökráncolva, lázasan kutattam az emlékezetemben egy megbeszélte találkozót után, amit a jelek szerint sikerült elfelejtenem. Közben még azt sem tudtam volna pontosan megmondani, a hét melyik napja van. Félévi szünet volt a fősulin, és úgy döntöttem, nem veszek fel egyetlen nyári kurzust sem. Ami azt jelentette, hogy szabad voltam, és az időmet arra használhattam, amire csak akartam. Nem vártak rám sem leadási határidők, sem szemináriumok. Egy időre megszabadultam minden iskolai kötelezettségtől, és ez király volt. Még akkor is, ha emiatt szép lassan elvesztettem minden időérzékeimet.

Tekintetem az ágyam melletti ébresztőórára siklott.

Auri nagyot sóhajtott, de nem tűnt idegesnek, inkább csak mulattatta, hogy ennyire nem vagyok képes. Az enyémmel ellentétben az ő napjai – a kora hajnali fociedzéstől az esti tréningig – aprólékosan meg voltak tervezve. A köztes időben pedig órákra járt, hogy krediteket gyűjtsön.

– A bolhapiacra akartunk menni a parkba.

Ajkaim bocsánatkérő mosolyra húzódtak. Most már rémlett valami. Micah és Julian néhány új cuccot akart beszerezni a közös lakásukba, és minket is hívtak, hogy tartsunk velük, ha szükség esetén segíteni kéne hazacipelni.

– Tíz percet kérek.

– Mhm – morogta Auri, mintha az én időről alkotott felfogásom teljesen utópisztikus lenne számára, majd becsukta maga mögött az ajtót.

Gyorsan kiugrottam az ágyból. Besiettem a fürdőszobába. Kiadós zuhanyra nem maradt idő, de muszáj volt egy kicsit felfrissítenem magam. Átkozottul meleg nyár volt, már a fekvéstől is átizzadtam. A hajamat, mely vízesen inkább tűnt barnának, mint vörösnek, feltűztem egy csattal, majd fogat mostam, mert hirtelen nem voltam benne biztos, hogy reggel megtettem-e.

A sminktől most eltekintettem, hisz amúgy is csak idő kérdése volt, mikor mossza le az izzadság az arcomról.

Egy hatalmas törölközőbe csavarva berobogtam Auri mellé a szobámba. Sietve megszáritkoztam, tiszta alsóba bújtam, mielőtt kinyitottam a ruhásszekrényt, aminek az ajtaja csálén lógott. Amikor két évvel ezelőtt összeszereltük Aurival, valószínű rossz helyre dugtunk egy csavart. Aztán soha nem vettük a fáradságot, hogy ezt a kis szépséghibát kijavítsuk.

Egy virágos vászonruha mellett döntöttem, melynek ujjá pont takarta a felkaromra ragasztott két kis fehér műszert. Imádtam ezeket a kis kütyüket, amik folyamatosan inzulinnal láttak el engem, és mérték a vércukorszintemet anélkül, hogy naponta többször is tűvel kellett volna szurkálnom magam, mint az 1-es típusú cukorbetegségem diagnózisát követő években. Szépnek azonban egyáltalán nem voltak nevezhetők, és az emberek, amint meglátták, megbámultak, vagy kellemetlen kérdésekkel bombáztak.

Miután felöltöztem, bepakoltam a táskámat, majd gyorsan ellenőriztem, hogy a legfontosabb dolgok megvannak-e: pénztárca, kulcs, mobil, ami nekem egyben mérőműszerként is szolgált, és ha a technika végképp felmondaná a szolgálatot, végszükség esetére egy inzulint adagoló pumpa és szőlőcukor. Dugig tömött táskámmal a vállamon robogtam be ismét a napaliba.

Auri a kanapén ült, és jelenlétemmel mit sem törődve, megbabonázva meredt a mobiljára. Olyan mélyen koncentrált, hogy közben a szemöldökét is összeráncolta, alsó ajkát elgondolkodva biggyesztette előre.

Arckifejezése éppoly sokoldalú volt, mint ő maga, vonásai híven tükrözték személyisége mindkét oldalát. Markáns álla, széles orra és rövidre nyírt, fekete haja az izmos sportolót szimbolizálta, aki a pályán nem ismer kegyelmet, és könyörtelenül

szembeszáll minden ellenféllel. Telt ajka és lágy, barna tekintete azonban arról a gyengéd oldaláról árulkodott, ami miatt barátok lettünk, és amivel örökre belopta magát a szívembe. Auri e két oldala együtt olyannyira izgalmas kontrasztot alkotott, hogy képtelen voltam levenni a szememet róla.

Ám még mielőtt rajtakapott volna, hogy így bámulom, gyorsan elfordítottam a tekintetem, miközben nem kerülte el a figyelmem, hogy a mobilján épp Geralt képeit nézegette. Képtelen voltam megállni, hogy ne mosolyogjak. Úgy tűnt, nem én voltam az egyetlen, aki alig várta, hogy nekiállhasson a jelmezének.

– Kész! – jelentettem be, hogy ezzel magamra vonjam Auri figyelmét.

Fejét felemelve vett szemügyre.

– Új ruha?

– Igen, és zsebei is vannak – vágtam rá lelkesen, és a kezemet mélyen a zsebekbe süllyesztve, boldogan mutattam újdonsült kincsemet, amire nemrég bukkantam a diabetológussal szemközti kis üzletben. A kirakati próbababán mondjuk egy kicsit rövidnek tűnt az én ízlésemnek. De mivel kinyújtott nyakkal is épp csak százötvenöt centi voltam, felpróbálva már egy fokkal hosszabbnak látszott.

– Jól áll – mondta Auri olyan mosollyal, amitől egyszeriben olyan melegem lett, hogy csak nagy nehezen tudtam ellenállni a késztetésnek, hogy a csukott ablakot, mely az iránta táplált érzelmeimet volt hivatott távol tartani, kinyissam.

– Köszönöm – válaszoltam. És csak reméltem, hogy az arcomon megjelenő pírt a Mayfieldet napok óta sújtó hóhullámnak tulajdonítja.

Auri felállt a kanapéról, és együtt léptünk ki a lépcsőházba.

Mivel Micah és Julian még nem voltak ott, bekopogtam a szomszédos lakás ajtaján.

Örültem, hogy Micah végül nem adta fel a lakást a nagy veszekedést és a szüleivel való szakítást követően. Nagyon hiányozna, ha többé nem volna itt mellettem. Alig telt el egy kis idő, és máris a legjobb barátnók lettünk. Úgy éreztem, mintha nem csupán tíz hónapja, de legalább tíz éve ismernénk egymást. Nála melegebb szívű embert nem ismertem, és olyan jó volt tudni, hogy bármikor átugorhatok hozzá, anélkül, hogy megszire kelljen mennem.

Ekkor lépések hallatszottak az ajtó mögött, melyet egy pillanattal később Julian tárt szélesre.

– Helló!

– Bocs a késésért – mondtam.

– Semmi gond, még Micah sincs kész – felelte, válla fölé lött lopott pillantást vetve a dolgozó irányába, amit néhány hete rendeztünk be Micah-val közösen. – Gyertek be! Az is lehet, hogy órák kérdése. Valami új ötlete támadt a *Rémálmolady*hez.

Aurihoz fordultam.

– Látod, egyáltalán nem kellett volna úgy sietnem.

– Nem baj, örülj, hogy kész vagy, és nyugodtan várhatsz Micah-ra – felelte, és kezét a hátamra téve, finoman betolt a lakásba.

Egy apró gesztus, mégis az egész testem beleborzongott az érintésbe. Kellemes, mégis gyűlölt érzés fogott el. Mit nem adtam volna, ha megszabadulhatok tőle. Hányszor kell még emlékeztetnem magam arra, ami Auri és köztem van, és sorolni az ellenérveket arra, hogy barátságunk egy másfajta dimenzióba lépjen. Csak az az átkozott szívem ne lenne, amit semmilyen érv nem tudott meggyőzni.

Megkönnyebbülten lélegeztem fel, amikor Auri végre levette a kezét a hátamról, hogy üdvözlje Laurence-t, Julian macskáját. Az állatot Julian körülbelül egy évvel ezelőtt mentette ki egy kukából, és az apró szőrgombóc időközben nagy,

bozontos kandúrrá cseperedett. Dorombolva dörgölődött Auri lábához, miközben hagyta, hogy a fiú megvakargassa a fejét.

Bár Auri folyton hangsúlyozta, hogy ő inkább kutyás ember, Laurence-szel mindig megtalálta a hangot, és a macska is imádta őt. Nem úgy, mint engem. Az első hetekben nagy ívben elkerült. Majd kissé javult a helyzet, és már hagyta, hogy meg-simogassam, de ha a macskának Julian, Micah, Auri és köztem kellett választania, nem volt kérdés, ki lesz az utolsó a sorban. Próbáltam nem magamra venni. Tudtam, hogy néhány állatot nyugtalanít a szagom, ami a betegségem és az inzulin mellékhatása. Az emberek ezt nem érzékelték, de az állatok, különösen a macskák sokszor érzékenyen reagáltak rá.

– Kértek inni valamit? – kérdezte Julian, aki már a hűtő-szekrénynél állt.

– Egy kis víz jól jönne.

– Én nem, kösz – válaszolta Auri a macskával játszadozva a földön. Talált valami játékot, és most vadul rángatta ide-oda a padlón, miközben Laurence izgatottan próbálta elkapni a bolyhos végét.

– Valami konkrétat kerestek a bolhapiacon?

– Nem, csak nézelődünk, hátha megtetszik valami – válaszolta Julian, miközben hideg vizet nyújtott oda nekem, és a konyhapultnak támaszkodott. Barna haja sűrű hullámokban hullott a homlokába. – Van még néhány üres sarok a lakásban, és jó lenne, ha esetleg találnánk pár képet, ami mindkettőnknek tetszik, ehelyett a kompromisszum helyett, amivel muszáj volt eddig együtt élnünk.

Megértően bólogattam. A lakás jelenleg úgy festett, mintha egy tíz- és egy nyolcvanéves dekorálta volna. Elegáns, fekete-fehér, a felhőkarcolókat kezdeti állapotukban ábrázoló fotók és különböző városok madártávlatból készült, rafinált felvételei

váltakoztak Deadpool és más szuperhősök poszttereivel, melyek elszánt tekintettel néztek le az emberre.

– Ha látok valamit, ami biztos tetszene nektek, majd szólok.

– Kösz – felelte Julian egy, az arcán lévő gödröcskéket kiemelő mosollyal.

Ami még mindig kicsit furcsa látvány volt számomra. A megismerkedésünket követő első évben ugyanis soha nem láttam mosolyogni, vagy ha mégis, az inkább keserűnek tűnt. Időközben ez megváltozott. Az elmúlt hónapokban Julian keményen dolgozott magán és azon, hogy végre elűzze a démonokat, melyek azóta gyötörték, mióta a családja és a barátai Idáhozig száműzték.

Aurival sokáig nem is sejtettük, mi az oka Julian távolságtartásának. Azt hittük, egyszerűen csak nem bír minket – amíg egy levélben mindent részletesen el nem magyarázott. Azóta sok minden megváltozott, és a Juliannel való ismeretségünkől igazi barátság született.

Leültem Juliannal szemben a tálalóra.

– Milyen a gyakorlatod?

– Jó, csak elég fárasztó. Épp egy bevásárlóközponton dolgozunk. A héten minden nap tizenkét-tizenhárom órát maradtam az irodában, még a hétvégére is hoztam haza munkát – mondta a dohányzóasztalon heverő irathalomra mutatva, melynek lapjait számos post-it és jegyzet díszítette.

– Túl sokat dolgozol.

– Tudom, de ez sosem lesz kevesebb, inkább csak még több – sóhajtott.

– Kérlek, mondd, hogy legalább Rickyvel beszéltél!

Julian sóhaját hangos horkantás váltotta fel.

– Kezdesz úgy beszélni, mint Micah.

Várákozva néztem rá, hisz még nem válaszolt a kérdésemre. Mindig is sokat dolgozott, volt, hogy egyszerre három munka-

helyen, és mindezt a tanulmányai mellett csinálta. Nem hittem volna, hogy eljön az idő, amikor még ennél is többet fog gürölni. Nincs ember, aki nyolcvanórás munkahétre lett teremtvé.

– Igen, beszéltem Rickyvel – nyögte ki Julian végül. Hátra-dőlt, karját a feje fölé tartva nyújtózott, mintha a sok órányi irodai ücsörgéstől az izmai is teljesen elmerevedtek volna. – Nem volt túlságosan elragadtatva, amikor meghallotta, hogy néhány hétig nem leszek, főleg, hogy ilyen rövid időn belül kell helyettesítőt találnia. Szóval, ha kéne valami kiegészítő munka nyárra, szívesen beajánlak neki. Ricky repesne az örömtől, ha ezüsttál-cán kínálnék neki egy alkalmas beosztottat.

– Honnan tudod, hogy én alkalmas vagyok?

– Tudod, hogy kell „Halló”-t mondani, és hogyan működik a telefon?

Fintorogva húztam el a szám.

– Igen.

– Na látod: alkalmas vagy. Ez csak egy recepciós munka, nem embereket kell tetoválni.

– Nem is tudom...

– Na, gyereünk! – nézett rám Julian esedezve.

Mellkasom előtt keresztbe tett karral válaszoltam:

– Csak azért akarod rám tukmálni ezt a munkát, hogy a lelkiismereteden könnyíts.

– És? Az én lelkiismeretem megnyugszik, te meg feltuningolhatod kicsit a cosplaykasszádat. Mindenki jól jár.

Talált. Ez még csak fel sem merült bennem. Igazából nem a munkával volt bajom. Végig, amíg iskolába jártam, délutánonként egy kézművesboltban dolgoztam. A szüleim azonban ragaszkodtak hozzá, hogy a főiskolai tanulmányaimat már ők állják, valamint mindent, ami ezzel jár. Azt akarták, hogy teljes mértékben az óráimra koncentráljak, a lehető legtöbbet hozzam ki az egészből, és jó jegyeim legyenek. A következő néhány hét-

ben azonban nem volt egyetlen szemináriumom és előadásom sem, és ez a munka a Crooked Ink-nél amúgy is csak ideiglenes lenne, míg Julian gyakornoki ideje le nem jár. Emellett a Sci-fi Találkozó és az ezzel járó cosplay kizárólag az én kedvtelésemet szolgálja, miért fizetnék a szüleim? Tudom, ha kérném, a szü-
mük sem rebbenne, de akkor is.

– Oké, ha Rickynek is megfelel, vállalom a műszakod, amíg vissza nem jössz.

– Nagyszerű! Máris írok neki – felelte lelkesedve Julian, és már elő is húzta a mobilját a zsebéből.

– Mi az, ami nagyszerű? – érdeklődött ekkor Micah, aki ebben a pillanatban lépett be a nappaliba.

– Cassie vállalta a műszakomat a Crooked Inkben – válaszolta Julian anélkül, hogy felnézett volna.

Micah szemöldöke olyan magasra szaladt, mintha rövidre vágott frufruját próbálta volna vele megérinteni.

– Komolyan? Te, a tetoválószalomban?

– Mi ebben a meglepő? Nem hiszed, hogy képes vagyok rá?

– Már hogyan lennél képes! – válaszolta Micah, Julian mellé lépve. – Csak meglepett, hogy ilyesmit akarsz csinálni. Ugye tudod, hogy ott idegekkel kell majd beszélned?

Bólintottam, nem hagyhattam, hogy Micah szavai elbizonytalanítsanak. Nem akart ő rosszat, csak aggódott miattam. Túlságosan is tisztában volt vele, mennyire rosszul érzem magam, amikor idegekkel kell beszélni. A szüleim erre mindig csak tréfásan megjegyezték, hogy a sok kitalált karakter miatt annyira belemerültem a fantáziavilágba, hogy már azt sem tudom, a valódi emberekkel hogyan kell bánni. A bájcsvegecs, ha nem lehetett sem valamilyen fantasykönyvről, sem egy sci-fi-sorozatról beszélni, valóban nehezemre esett. Ám az emberek nem azért jönnek a Crooked Inkbe, hogy velem cseverésszenek, hanem hogy időpontot kérjenek, vagy tetoválást varrassanak

maguknak. És különben is, nem egy tetoválószalonnal recepciósaként készülök karriert csinálni. Amúgy meg, csak néhány hétig dolgoznék ott, így az sem számít, Ricky vagy a többiek szimpatikusnak talál-e, vagy sem. Amíg kézben tartom az időpontokat, és az összes beleegyező nyilatkozatot aláíratom, nagy baj nem történhet. És ha mégsem tudnék megbirkózni a nagy forgalommal, fogom a cókómókom, és lelépek.

– Biztos vagyok benne, hogy Cassie mesésen fog teljesíteni – szolt közbe Auri. Már felállt a padlóról, és most odalépett mellém. Mintha teljesen magától értetődő lenne, úgy karolta át a vállam, és megcsapta az orromat arcszeszének ismerős illata. Az illat, melyet én választottam ki számára: a sötét esőerdő illata.

Felnéztem rá. Bár a tálaló tetején ültem, igencsak hátra kellett hajtanom a fejem. Auri nem egyszerűen magas volt. Hanem hatalmas.

– Ha majd ott leszel, egyszer beugrom.

– Csak ne olyan hevesen, először még meg kell kapnom Rickytól a munkát.

Auri meleg pillantással mért végig, melyben a büszkeség halvány szikráját véltem felfedezni.

– Abban biztos lehetsz, és rajtam mindjárt ki is próbálhatod, hogyan kell időpontot adni.

– Te tényleg új tetkót akarsz csináltatni? – kérdeztem meglepetten. Bármilyen feledékeny is tudtam lenni néha, abban azért biztos voltam, hogy Auri ezt eddig egy szóval sem említette.

Bólintott.

– Igen, már régóta szeretnék egy újat. Talán a találkozónak majd ihletet ad, hogy végre kitaláljam, milyen mintát akarok. Vagy ha nem, akkor te majd választasz nekem egyet.

– Ez komoly?

– Igen, miért ne?

Döbbsenten bámultam Aurira.

– Ugye tudod, hogy a tetoválások maradandóak?

– És? Te jól ismeresz, én pedig bízom benned.

Lehetetlen, hogy komolyan gondolta, hiszen itt nem egy lehúzzható matricáról van szó. Ezt a motívumot egész életében viselheti. Persze, biztosan tudnék olyat választani, ami tetszene neki. De a pusztá tény, hogy helyette kéne egy ilyen döntést meghoznom, örökre hozzám láncolná őt. Valahányszor ránézne a tetkójára, mindig én jutnék eszébe róla. Egy gondolat, ami rám nézve igencsak vonzónak tűnt, ugyanakkor halálra rémített. Bármennyire mély is volt a barátságunk, semmi sem garantálta, hogy örökké tart. Mert a közös vonások, melyek összekötöttek minket Aurival, éppoly szerteágazóak voltak, mint a különbségek, amik elválasztottak.

2. fejezet

A fű teljesen kiégett. Barnán és szárazon ropogott a talpam alatt, ahogy Auri, Julian és Micah társaságában a parkban lévő bolhapiac felé közeledtem. Napok óta nem esett, és a fák sem nyújtottak elég árnyékot ahhoz, hogy megvédjék a fűvet az erős napsugaraktól, melyek e pillanatban is égetően perzselték a fejünket. Már sajnáltam, hogy nem hoztam kalapot, még szerencse, hogy legalább nem felejtettem el bekenni magam erős naptejjel. Különben valószínűleg öt perc múlva tűzpirosra sült volna a bőröm.

– Adrian és Keith épp most mondták le – jelentette be Micah, aki Juliannal együtt Auri és mögöttem lépkedett.

Hátrasandítottam.

– Jaj, ne, miért?

– Keith beteg, és a bátyám nem akarja egyedül hagyni.

– Kár. Mondd meg neki, hogy jobbulást!

– Tőlem is – mondta Auri.

– Akkor írom, hogy mindannyiunk nevében jobbulást.

Megálltunk egy pillanatra, hogy Micah nyugodtan bepötyöghesse a választ, mielőtt folytattuk volna utunkat.

Messziről hallatszott a bolhapiac nyüzsgése, és most már láttuk is a hatalmas forgatagot. Sűrűn egymás mellé felállított standok, tömött sorokban. Néhányuk csupán egyszerű sörpadból és sámliból állt, míg mások egy erre a célra átalakított sátorponyvából lettek összeeszkábálva, és már-már profi benyomást keltettek. Mindenütt napernyők álltak, néhány stand közé pedig lepedőt feszítettek, ezzel szolgáltatva árnyékot a vásárolóknak,

akik a kirakott holmik mellett tolongva a nap legjobb fogása után kutattak.

A gyomrom máris rendetlenkedni kezdett. Nem gondoltam volna, hogy ekkora hőségben ilyen sokan lesznek.

Auri kissé lehajolt hozzám.

– Ne aggódj, ha túl nagy lesz a tömeg, akkor majd a háta-mon viszlek.

Felnevettem.

– Köszönöm. Nem gondoltam volna, hogy ennyien lesznek.

– Miért nem mennek az emberek inkább strandra vagy a tóra fürdeni?

– Fogadok, hogy a piacon már nem lesznek ennyien.

Auri azonban tévedett. Bár, annak ellenére, hogy tényleg hatalmas volt a tömeg, és úgy éreztem, mintha a bolygó összes embere nagyobb lenne nálam, egy percre sem tudtam levenni a tekintetem a kirakott árukról, melyek ugyanolyan színesek és változatosak voltak, mint a piac látogatóközönsége. Bármilyen keresett az ember, itt biztosan megtalálta. A szárított gyümölcsöktől, a vágódeszkáktól kezdve a régi játékokig, lemezekig, kozmetikumokig, használt ruhákig és vintage bútorokig minden fellelhető volt itt. Az ember azt sem tudta, hol kezdje a mustrát.

Egy idő után Micah és Julian úgy döntöttek, jobb lenne, ha szétválnánk, mert képtelenség volt négyesben együtt maradni anélkül, hogy állandóan keresni kellett volna egyikünket. Így Aurival végre lehetőségünk nyílt felfedezni azokat a standokat is, amik csak minket érdekeltek.

– Majd szólunk, ha van valami – mondta Micah, aki pár perc alatt egy egész szatyornyi régi képregényre tett szert. – Ha nem jelentkeznénk, találkozunk a pizzériában. Tudjátok, hol van?

Auri a zsebére bökkve bólintott.

– Megvan a cím a mobilomban.

Csak nemrég nyílt a hely, és Micah-val megígértük Alizának, hogy együtt kipróbáljuk. Így Aliza egyszerre több ételt is megkóstolhatott, ami alapján jobban meg tudta ítélni, megér-e a pizzeria egy ajánlást a blogján, vagy sem.

– Szuper, akkor később találkozunk! – kiáltotta Micah, és még odaintegetett, majd gyorsan megragadta Julian kezét, nehogy elveszítsék egymást a nagy kavalkádban. Egy pillanat sem telt el, és a tömeg máris elnyelte őket.

Auri rám nézett.

– Hová szeretnél először menni?

– Fogalmam sincs – néztem körül. – Induljunk el arra! – Majd a legkevésbé zsúfoltnak tűnő szűk kis közre mutattam. Egy csomó stand volt itt házilag öntött gyertyával és szappannal megrakva. Ajándéknak szép, de túlságosan drága, és nem valami hasznos az évnek ebben a szakában. Néhány gyertya máris olvadozni kezdett a nyári hőségben.

– Gondolkodtál már azon, mit kezdjünk Julian régi szobájával? – kérdezte hirtelen Auri.

Igyekeztem kerülni a tekintetét. Amióta Julian elmondta, hogy Micah-hoz költözik, egyre csak halogattam ezt a beszélgetést.

Először csodálkoztam, elvégre még csak hat hónapja voltak együtt. De persze meg tudtam érteni, hogy így döntöttek, hisz ők ketten olyan hihetetlen módon illettek egymáshoz, amit nehéz szavakba önteni. Tökéletesen kiegészítették egymást, és mindig a legjobbat hozták ki a másikból. Micah minden volt, csak szabad nem, a szülei álmait kergetve állt saját boldogsága útjába. Ám ez, amint Julian belépett az életébe, egykettőre megváltozott. Végre a sarkára állt, és a következő félétől, a szülei akaratával ellentétben, művészeti tanulmányokba kezd majd. Mielőtt Micah-val megismerkedett volna, Julian hűvös és visszahúzódozó volt, mindentől és mindenkitől elzárkózott. Ma sok-

kal nyitottabb és vidámabb, ami nagyrészt Micah-nak köszönhető. Hála neki, megtanulta, hogyan legyen önmaga. Korábban sosem merte vállalni a másságát, attól való félelmében, hogy gyűlölni fogják és elutasítják. Micah segítségével egyre magabiztosabbá vált, és én a világ összes boldogságát kívántam nekik. Ám a döntésük, hogy a jövőben együtt akarnak élni, egy üres szobát és a végtelen lehetőségek tárházát hagyta rám és Aurira.

Az egészben az volt a legrosszabb, hogy tisztában voltam vele, mit szeretnék. Aurival akartam lakni, csakis vele. Ő volt a legjobb barátom, és aligha tudtam volna ennél jobbat elképzelni. Ismert engem. Az ő jelenlétében sosem akartam olyasvalaki lenni, aki nem voltam. Tudtam, hogy egy új lakótárs mindent megváltoztatna.

A kívánságomat azonban megtartottam magamnak. Mert mi van, ha Auri egész másként gondolja? Vagy ha a barátságunk, mint egy puffancs, egy harmadik személy nélkül is egyszer csak szétpukkad? Vagy elvesztve minden józan eszünket, egyszer csak elkezdjük a kapcsolatunk határait feszegetni, ahogy azt pár hónapja is tettük? Pedig már olyan jól alakultak a dolgok, és nem akartam másodszor is ekkora kockázatot vállalni.

– Nem, nem igazán – suttogtam mardosó lelkiismerettel. – És te?

Auri megállt egy stand napellenzője alatt. Ahogy a napfény átsejlett az anyagon, színes foltokat rajzolt sötét bőrére.

– Dettó, de lassan el kéne döntenünk. Ha új lakótársat akarunk, most lenne aktuális, hogy meghirdessük a szobát. Az egész első évfolyam szállást keres.

Valami megfeszült bennem.

– Ez úgy hangzik, mintha te már eldöntötted volna, hogy új lakótársat akarsz.

Auri végigsimított a tenyerével rövid, fekete haján.

– Én ezt nem mondtam. Csak ha mégis úgy döntenénk, akkor *most* kellene meghirdetnünk. Ez minden.

Nem tudtam, mit válaszolhatnék erre. Akaratlanul is újra feltámadt bennem az évek óta gyötrő önbizalomhiány.

Nem akar kettesben lenni veled. Nem csoda, hisz egyszerűen nem illetek össze. Unatkozik melletted. Biztos lehetsz benne, hogy az új lakótárssal hamarosan legjobb barátok lesznek, és akkor megint te leszel a harmadik kerék. Nem ez lenne az első alkalom...

Ám hirtelen egy férfi rázott fel gondolataimból, aki durván oldalba lökött. Kibillentem az egyensúlyomból, és éles fájdalom hasított a jobb karomba. Odakaptam a kezem, és nagyot kiáltottam.

Auri megragadott, és szorosan tartott.

A fickó még odamotyogott valami bocsánatkérés-félét, majd sietve odébbállt.

Nagyokat pislogtam, hogy megálljt parancsoljak a könnyeknek, amiket a belém nyilalló fájdalom csalt a szemembe. A felkarom lüktetett.

– Minden rendben? – hajolt le hozzám Auri. Nyugtalanul nézett rám. A szemében lévő melegség elillant, hogy helyét az őszinte aggodalomnak adja át.

– Igen, a fickó meglökte a mérőkészülékemet.

Óvatosan felhajtottam a ruhám ujját. Szerencsém volt, a készülék nem lazult ki, de tudtam, hogy már megint kék foltok maradnak a helyén – olyan hamar kialakultak ettől a vacaktól.

– De, ugye, működik?

Bólintottam, és próbáltam mosolyogni, hogy elűzzem Auri arcáról az aggodalmat.

Szemöldökét felvonta, és a vonásai lassan megenyhültek.

Táskám pántját megigazítva mondtam:

– Menjünk tovább!

Ez ellen Aurinak sem volt kifogása, így hát újra elvegyültünk a tömegben.

Egymás mellett bandukoltunk, végig a standok hosszú sorain. A jövőbeli lakótárs körül zajló beszélgetés egyelőre feledésbe merült, egyikünk sem hozta fel újra a témát.

Igyekeztem nem gondolni Auri szavaira és a nem létező önbizalmamra. Még ha új lakótársat is akart, az nem feltétlenül rólam szólt. Talán csak az albérleti díjon akart spórolni.

Az egyik standnál vettem anyukámnak egy róka formájú hűtőmágnest. Imádta a rókákat a bundájuk miatt, amely ugyanolyan vörösesen csillogott, mint a hajunk, és ha megláttam valami rókás dolgot, máris rá gondoltam, és melegség töltötte el a szívemet.

Szerettem a családomat, és nagyon nehezen hagytam ott őket, amikor Mayfieldbe jöttem tanulni. Még akkor is, ha tudtam, hogy ez így van rendjén. Meg kellett tanulnom a saját lábamra állni, és minél távolabb kellett, hogy kerüljek Eugene-től. Ugyan nem volt csúnya szakítás, egy három évig tartó kapcsolat után azonban jól jött egy kis távolság.

– Várj egy kicsit! – érintette meg Auri a vállamat, hogy megállítson, majd a tőlünk jobbra eső standhoz navigált, mely három U alakban elhelyezett sörpadból állt. Mögötte egy fekete, göndör hajú, a halántékánál már őszülő nő ült. Egy magazinral legyezte magát. Ahogy közeledtünk, biccentéssel üdvözölt minket.

Az asztalokon mindenféle holmi hevert. Úgy festettek, mintha az elmúlt harminc évben egy padláson vagy egy garázsban tárolták volna őket.

Auri egy halom fociskártyát tartalmazó cipősdobozra bökött.

– Ezek mennyibe kerülnek?

– Két dollár darabja. Tíz dollár hat darab – válaszolta a nő mosolyogva.

Auri szemében lelkesedés csillant, és kotorászni kezdett a dobozban.

Én eközben a többi holmit nézegettem. De nem találtam semmi érdekeset.

Öt perc elteltével Auri még mindig a doboz körül ügyködött. Egyik kártya nyilvánvalóan érdekesebb volt számára, mint a másik, és azon tűnődtem, vajon miért nem vette meg rögtön az egész dobozt.

– Odaát leszek – mondtam a tőlünk néhány méterre lévő standra mutatva.

Auri röviden rám pillantott.

– Mindjárt jövök.

Odasétáltam a standhoz, ahol főleg DVD-ket és könyveket kínáltak. A tulaj, egy idősebb, sápadt bőrű, ritkás szakállú férfi, miután elmotyogott egy rövid „Helló”-t, ismét a sudokus füzetének szentelte a figyelmét.

A kartondobozokban régi, többnyire szakadozott szélű könyvek lapultak. Volt néhány idegen nyelvű kiadás is, és azon tűnődtem, vajon hol szerezte őket ez a férfi. Mindenesetre igen színes egyveleg volt. Találtam egy *Eragon* kötetet németül és egy olasz példányt Cassandra Clare-től, amiből kilógtak a lapok. Ahogy visszatettem a könyvet, a pillantásom egy gyönyörűen illusztrált borítóra tévedt.

Egyszeriben levegő után kaptam. Ez nem lehet igaz...

Izgatottan kaptam fel a könyvet, hogy megsejleljem John Howe illusztrációját, aki számos képet készített Tolkien műveihez. Bár nem beszéltem a nyelvet, azonnal tudtam, hogy ez *A Gyűrűk Ura* 2002-es, indonéz kiadása, amit garantáltan nem nyomtak újra. Micsoda tökéletes példány lenne az Aurival közös gyűjteményünkbe!

Auri hónapokkal ezelőtt, miután a születésnapjára egy különleges példánnyal leptem meg, felvetette, hogy kezdjünk el közösen *Gyűrűk Ura*-kiadásokat gyűjteni. Engem is felvillanyozott az ötlet. Végül is a barátságunk a Tolkien iránti rajongásunkból született, és amúgy is odavoltam mindenért, amit Aurival együtt csinálhattam. Időközben már huszonöt példányra tettünk szert, és éreztem, hogy minden egyes újabb könyvvel nemcsak a gyűjteményünk, hanem a barátságunk is gazdagodik.

– Elnézést! – hajoltam az asztal fölé. – Mennyit kér ezért?

Az eladó felemelte a tekintetét a sudokus füzetéből. Elgondolkodva tanulmányozta a kezemben tartott könyvet, majd a fején ülő baseballsapkát felemelve, karjával letörölte a homlokába csurgó izzadságot.

– Húsz dollár.

– Tízet adok érte – vágtam rá határozottan, a tőlem megszokottnál jóval karakánabb módon. Elvégre egy kis faluban nőttem fel, és régen gyakran ellátogattunk a nagymamával a piacra. Innen tudtam, hogy egy jó alku titka a megfelelő hangnem megválasztása.

– Tizennyolc.

– Tizenkettő.

– Tizenhét.

– Tizenöt.

A férfi szája sarka megrándult.

– Legyen.

Elővettem a pénztárcámat – a karom még mindig sajgott kicsit a férfival való ütközéstől –, és fizettem. Aztán további sikeres napot kívántam a kereskedőnek, és Auri után kutattam a tömegben.

Ahogy az várható volt, még mindig a gyűjtőkártyák mellett ette a fene.

Testem előtt kinyújtott könyökkel küzdöttem át magamat hozzá. Amikor odaértem, épp harminc dollárt számolt le az eladónak egy zacskó kártyáért cserébe.

– Sok szerencsét a következő meccshez! – mondta a nő mosollyal az arcán, mely apró kis ráncokat varázsolt a szeme sarkába.

– Köszönöm. A lányának pedig sok sikert a következő versenyhez! – Azzal Auri már fordult is, hogy induljon, ám hirtelen megtorpant, amint észrevette, hogy közvetlenül mögötte állok.
– Huh. Azt hittem, annál a másik standnál vagy.

A könyvet a hátam mögé rejtettem.

– Ott is voltam.

– Bocs, hogy ilyen sokáig tartott.

– Semmi gond – legyintettem. – Találd ki, mit vettem!

– Rókás edényfogókesztyű?

– Nem.

– Rókás bögre?

– Nem, sokkal jobb. – Azzal előhúztam a könyvet a hátam mögül, és büszkén mutattam a borítót, amelytől az előbb majd elakadt a lélegzetem. – Ta-daaaa!

Auri szeme tágra nyílt.

– Ez egy...?

– Igen! – szakítottam félbe széles vigyorral.

A könyvért nyúlt, és a kezében forgatta. Áhítattal simított végig a borítón, ujjával óvatosan megérintette a borító felső szélén lévő apró szakadást, mintha egy nyílt seb lenne, melyhez nem szabad hozzányúlni. Aztán kinyitotta a könyvet, és tekintete a szokatlanul csengő szavakat tartalmazó, megsárgult oldalakat kutatta.

– Ez hihetetlen menő.

Izgatottságomban ugrálni kezdtem.

– Tudtam, hogy tetszeni fog.

– Milyen remekül fog mutatni a gyűjteményünkben! – Auri még utoljára megsimogatta a borítót, majd a könyvet a kártyáival együtt a táskájába rejtette, és újra rám nézett. – Nincs kedved egy fagyihoz?

– Dió és vanília – mondta Auri, mire végre sorra kerültünk. Egy örökkévalóságnak tűnő ideig tartott, mire rábukkantunk egy fagylaltoskocsira, a sorból ítélve az egész bolhapiacon az egyetlenre.

A fagylaltárus, egy velem egykorú, fiatal nő, két gombócot tett a tölcserbe, és átnyújtotta Aurinak, majd hozzám fordult.

– És neked?

Tanácsstalanul legeltettem a választékon szemem. A fagy ugyan marhára finomnak tűnt, és hatalmas volt a választék, de nem lett volna tanácsos egy gombócnál többet enni. A fagy elég drága, meg ma este még pizzériába is készültünk, és a sok szénhidrát nem tett jót a vércukorszintemnek.

– Egy eper lesz – döntöttem el.

Auri előhalászott a zsebéből egy tízdollárost, és átnyújtotta a nőnek. Az megköszönte, miközben mi helyet csináltunk a sorban állóknak, akiknek a száma továbbra sem fogyatkozott.

A fagylaltoskocsit praktikusán néhány fa mellé állították fel, melyek árnyékában jó páran gyülekeztek. Aurival sietve levetettük magunkat egy szabadon maradt foltra.

Lekuporodtam a fűre.

– Kösz a meghívást.

– Szívesen, hisz a könyvért te fizettél – mondta Auri, és leült velem szemben. Olyan közel, hogy még csak erőlködnöm sem kellett, hogy hozzáérjek.

Egy pillanatra átnyújtottam Aurinak a fagyit, hogy tartsa, amíg én a vércukorszintemet ellenőrzöm, mely az állandó hőhullám miatt erősen ingadozott, és most is elég alacsony értéket

mutatott. De alapvetően minden rendben volt, csak egy kis inzultint kellett beadnom magamnak.

– Hogy néz ki az edzésterved jövő hétre? – kérdeztem Aurit, miután elpakoltam a cuccaimat, és visszavettem a fagyit. – Ha van egy kis időd, elmehetnénk Laureenhez, és kiválaszthatnánk a jelmezekhez való anyagot.

Auri erre körbenyalta a fagyiját, mely néhány másodperc alatt olvadni kezdett.

– Attól tartok, elég zsúfolt lesz. Az edző reggelente fél hétkor mindenkit a pályán akar látni, este pedig 7on7 meccset játszunk. Azt is vállaltam, hogy átnézek néhány régi szalagot az elsőévesekkel, akik már a városban vannak.

– Kár. És közte valamikor? – kérdeztem, majd a fagyimra pillantva néztem, ahogy egy kis rózsaszín folyam lassan utat tör magának a kezemen. Gyorsan megállítottam a nyelvemmel.

– Talán, nem tudom – felelte Auri, miközben figyelmesen tanulmányozott. – Ez a hét elég rázós. Van egy csoportos marketingprojektem, és a grafikai tervezésen is le kell adnunk pár animációt egy reklámkampányhoz. De talán be tudom szorítani valahová.

– Nem fontos, majd elmegyünk jövő héten – válaszoltam erőtlen mosollyal, mert már annyira vártam, hogy végre megvehessük a dolgokat a méteráruboltban.

Mindig szívesen mentem Laureenhez. Nem voltunk barátok, de a boltjában tett látogatásaim ideje alatt mégis úgy éreztem. Minden alkalommal megkínált egy csésze teával, miközben az éppen aktuális varró- és kézműves projektjeinkhez adtunk újabb és újabb ötletet egymásnak.

– Kösz a türelmet. Tudom, hogy legszívesebben már rég elkezdted volna.

– Igen, de talán jobb is így. Így legalább még egyszer átgondolhatom Ciri jelmezét.

– Meg tudnád nézni Geraltét is?

Elmosolyodtam.

– Hát persze.

Már csaknem tíz éve készítettem magamnak jelmezeket. Az egész egy halloweeni ruhával kezdődött. Akkoriban még anyukámnak is be kellett segítenie, de egyre jobban ment, és mostanra egyedül is elboldogultam a varrógéppel és a ragasztópisztollyal. Auri azonban még kezdőnek számított. Hallott ugyan már ezt-azt a cosplayről és a LARP-ról, amikor megismerkedtünk, de én voltam az, aki rávezette, mennyire jó dolog egy kitalált karakter bőrébe bújni. Igazán tudott lelkesedni az új hobbija iránt, ami azonban a kézműveskedést illeti, még sokat kellett segítenem benne.

– Mit gondolsz, növecszek szakállat a cosplayhez? – simított végig Auri elgondolkodva az állán.

Tudtam, hogy ha kinyújtom a kezem, és megérintem, csak sima bőrt fogok érezni.

– A játékbeli Geraltot mindenki szakállasan ismeri, de a játékban is le lehet borotválni, szóval emiatt igazán nem kell.

Auri a fagylaltos tölcser utolsó falatját is eltüntette, és egy üveg vizet vett elő, amit egész végig a nadrágzsebében cipelt.

– Ebben a hőségben és a jelenlegi edzésterv mellett egy szakáll tényleg nem lenne túl praktikus. Amúgy Henry Cavillnek sincs szakáll a sorozatban.

– Nem kell most eldöntened, ráérsz még.

Auri ivott egy korty vizet.

– Rendben.

– Mindenesetre már nagyon várom a cosplayünket.

– Én is – válaszolta, és kérdő tekintettel nyújtotta felém a vizet.

Megráztam a fejem, helyette odaadtam neki a fagyim maradékát, amit túlságosnak édesnek találtam.

Auri egyetlen harapással eltüntette, majd hirtelen mozdulattal talpra ugrott, és a kezét nyújtotta.

Hagytam, hogy felsegítsen, és leporoltam a földet és a füvet a ruhámról. A fa védelmét magunk mögött hagyva, ismét belevetettük magunkat a vásárolók sokaságába.

Még párszor megálltunk, vettem egy teakeveréket, amit betettem a táskámba, hogy ne kelljen mindent Aurinak cipelni.

Közben dél lett, és az volt az érzésem, hogy a piaci tömeg is kezd szétszéledni. Bár csak kicsit, de örültem, hogy nem kell minden egyes lépésnél mások elől kitérni.

– Hé, Remington! – harsant ekkor egy kiáltás a zsibongó bolhapiacon.

A hang irányába fordulva Colbyt, Auri egyik csapattársát szúrtam ki a tömegből, akit széles vállaival nehéz volt nem észrevenni.

Elindult felénk. Amikor odaért, már emelte is a kezét, hogy üdvözlésképpen összeérintsék Aurival az öklüket.

– Hé, haver, nem is tudtam, hogy csipázod a zsibvásárokat. Auri nevetett.

– Nem is, csak a volt lakótársam és a barátnője megkért, hogy jöjjek velük, és ha úgy adódik, segítsék hazacipelni a holmikat. A közös lakásukba akarnak pár cuccot venni. És te mit keresel itt?

– Anyám próbálja elsózni a kacatjainkat, amik még a húgaimé és az enyémeek voltak – felelte Colby. Szőke haja és lányvonásai kisfiús bájjal ruházták fel, mely éles ellentétben állt füstös, mélyen zengő hangjával. – Nem akart egyedül ücsörögni itt, ezért elkísértem.

– Ez igazán kedves tőled – jegyeztem meg.

Colby tekintete meglepetten siklott felém, mintha eddig észre sem vett volna. Összevont szemöldöke arról árulkodott, hogy lázasan igyekszik elhelyezni az emlékezetében. Korábban

is összefutottunk már párszor, ám a jelek szerint nem sikerült túlságosan mély benyomást tennem.

Egy pillanatra kínos csend támadt, amivel sikerült elszalasztanom a pillanatot, hogy még egyszer bemutatkozzam neki.

– Hogy őszinte legyek, ez a bolhapiac szarság már igencsak kezd az idegeimre menni – szólalt meg ismét Colby. – De képtelen vagyok nemet mondani az anyámnak. Ebben rejlik a superképessége.

Auri felhorkant.

– Szerintem minden anyának megvan ez a superképessége.

– Legalább találtam egy jó kis fülbevalót a húgomnak. Jövő héten lesz tizenhat éves – emelt a magasba Colby egy arany hattyút ábrázoló kis tasakot. – És te mit találtál? – mutatott az Auri kezében lévő szatyorra.

– Csak néhány fociskártyát.

A „foci” szó hallatán Colbynak máris felcsillant a szeme.

– Király, hadd lássam!

Auri kivette a kártyákat a tasakból, és máris izgatott csevegésbe merültek a képen látható egykori focistákról.

Egy ilyen beszélgetéshez nemigen volt hozzáfűznivalóm. Bár, ahogy Aurit hallgattam, egyik-másik név ismerős volt számomra. Mindig fontosnak tartottam, hogy meghallgassam, akkor is, ha nem igazán érdekelt, kik szereztek történelmi jelentőségű touchdownt a nyolcvanas években. Ám Auri számára fontos volt a foci, nekem pedig fontos volt Auri, ezért a beszélgetések alatt amennyire csak tudtam, próbáltam koncentrálni, és követni az általa elmondottakat.

– És ez mi? – kérdezte Colby, miközben Auri eltette a kártyákat. Colby, anélkül, hogy engedélyt kért volna, már nyúlt is a szatyorba, és előhúzta *A Gyűrűk Ura* indonéz kiadását. A szemöldöke olyan magasra kúszott, mintha most látna életében először könyvet. – *A Gyűrűk Ura*, ez most komoly?

Auri el akarta tőle venni, de Colby már ki is nyitotta. Mire egy olyan hang hagyta el a száját, ami félig nevetésként, félig horkantásként hatott.

– Öregem, ezt tündéül írták? Nem is tudtam, hogy te is odavagy ezekért a kocka szarságokért. A tizenkét éves öcsém is megőrül érte.

A szemem forgattam. Micsoda egy idióta! Azt hittem, a középiskola után már nem kell elszenvednem az ilyen hülyéket, mint ez itt. Szívesen felvilágosítottam volna, hogy ez a „kocka szarság” nem csak gyerekeknek való, de ha valami, hát talpraesett és mindig válaszra kész, az sosem voltam. Este, amikor álmatlan forgolódom az ágyamban, biztos, hogy vagy tucatnyi bölcs visszavágás jut majd eszembe, pillanatnyilag azonban egy sem ugrott be. Az agyam mintha kiürült volna.

– Ez a könyv Cassie-é – felelte Auri.

Hirtelen megmerevedtem. Tényleg ezt mondta?

Hitetlenkedve néztem Aurira, ám ő kerülte a tekintetemet.

Az sem érdekelt volna, ha Colby szerint én vagyok minden idők legnagyobb kockája, de nem tudtam elhinni, hogy Auri hogy képes ilyen szemérmetlenül hazudni a könyv miatt, amiért egy órája még annyira odavolt.

– Értem – bólintott Colby, mintha teljesen logikus lenne, hogy ez a példány csakis az enyém lehet. Becsukta, és visszaadta Aurinak. – Most mennem kell, anyám már biztosan vár. Holnap találkozunk, Remington! – Újra összeérintették az öklüket, majd Colby, rólam tudomást sem véve, távozott.

Néztem, ahogy eltűnik a tömegben. Hálás voltam, hogy végre elment. A szívembe fészkelő csalódottságot azonban nem tudta magával vinni. Most még mélyebbre kúszott, és ólomsúlyként telepedett a gyomromra.

Hallottam, ahogy a mellettem álló Auri hangosan kifújja a levegőt. Szó szerint éreztem, ahogy az agya lázasan elfogadha-

tó kifogás után kutat az előbbi hazugságra. De hogy őszinte legyek, egyáltalán nem akartam hallani. Elvégre nem akármilyen könyvet tagadott meg, hanem azt, amire a barátságunk épült.

3. fejezet

Két évvel korábban...

Meglehet, hogy életem legnagyobb és utolsó hibáját készülök elkövetni, és kiderül, hogy Julian Brook valójában egy gyilkos, a lakáshirdetés pedig csak holmi álca a naiv áldozatok becserkészésére. Aznap reggel vettem észre a kiírást a Mayfield College hirdetőtábláján. A pasi két albérlőt keresett az új lakásába. Azon nyomban felhívtam, csak hogy ne kelljen még egy éjszaka a szállón töltenem.

Igazából úgy volt, hogy egy Cordelia nevű lánynál fogok lakni, de öt hete összejött egy taggal, és rövid úton úgy határozott, hogy inkább vele költözik össze. Én meg most fedél nélkül maradtam. Egy havi albérletet már befizettem egy hostelszobára, hosszú távon azonban ez nem maradhatott így.

Julian rögtön a telefonban közölte, hogy máris beköltözhetek. Azt mondta, olyan sokat dolgozik, és olyan ritkán van otthon, hogy neki igazából teljesen mindegy, kivel osztozik a lakáson. Hirtelen fogalmam sem volt mit mondjak, így elfogadtam. Most mégis azon tűnődtem, lehet, hogy egy fagyasztóban végzem feldarabolva.

Na mindegy, visszakozni késő volt, hisz már felfelé vonszoltam a bőröndömet az új otthonomhoz vezető lépcsőn. Nem volt lift. Csak egy szűk lépcsőház a frissen festett falak jellegzetes szagával, mintha nemrég újították volna fel.

A harmadikra érve alig kaptam levegőt. Zihálva nekidőltem a falnak, és körülnéztem.

Minden emeleten két lakás volt. Az egyik ajtón a *Silvermann* felirat volt olvasható, a másik tárva-nyitva állt, mögötte egy üres lakás körvonalai sejlettek.

A nyitott ajtóhoz léptem, és belestem a lakásba, amit abban a pillanatban vehettem szemügyre először. A falakon látszott, hogy frissen mázolták őket, ami megmagyarázta a festékszagot, a padlóburkolat is rendben volt, bár kissé kopottasnak hatott. De továbbra sem utalt rá semmi, hogy bárki is lakna itt. Az étkező a konyhaszigettel használaton kívülnek látszott, a hűtőszekrény ki volt kapcsolva, és sehol nem lehetett kicsomagolásra váró dobozokat látni. Név sem volt az ajtócsengő mellé ragasztva.

– Halló? – szóltam be bizonytalanul az üres helyiségbe.

Választ azonban nem kaptam, minek következtében a gyomrom környéki nyugtalanító érzés egyre erősödött.

– Julian?

Most sem érkezett válasz.

Éreztem, ahogy az ujjaim önkéntelenül is a bőrrönd fogantyúját szorítják. A szívem egyre gyorsabban vert. Az egyik énem már indult is volna, hogy visszamenjen a szállóba, ahol eddig laktam. A régi Cassie biztosan így tett volna, de nem az új. Az új Cassie főiskolás lett. Felnőtt. Akinek esze ágában sincs elfutni mindenféle apróság elől.

– Julian? Itt vagy?

Amikor ismét csak néma csönd fogadott, összeszedtem minden bátorságom, és beléptem a lakásba. Úgy éreztem magam, mint egy idegen behatoló, de ha Julian igazat mondott a telefonban, és nem csupán egy szélhámós volt, akkor ez most már részben az én lakásom is. A nappaliból nyíló három zárt ajtó egyike pedig a leendő szobámat rejti.

A középső ajtó elé léptem, és már éppen be akartam kopogni, amikor az hirtelen kivágódott előttem. A frászt hozta rám,

hátraugrottam, a bőrdömböt elengedtem ijedtemben. Hangos csattanással vágódott a padlóra, amitől még jobban összerendeztem.

– A francba!

– Minden rendben? – szólt ekkor egy reszelős hang, ám olyan hihetetlenül kellemes és meleg tónusban, mintha egy filmtrailerből származna.

Felemeltem a fejem. Ahogy megpillantottam a srácot, akihez a hang tartozott, szó szerint elállt a lélegzetem. Ő... váó. Ez volt az egyetlen szó, ami hirtelen eszembe jutott, és ami egyúttal egy igen különös hang kíséretében hagyta el a számat – ami nem feltétlenül csupán elragadtatástól volt átítatva, hanem legalább annyira döbbenetről is tanúskodott.

Az előttem álló fickó ugyanis kész kolosszus volt. Ugyan hozzászoktam már, hogy a legtöbb emberre felfelé kell néznem, ritkán éreztem magam olyan kicsinek és törékenynek, mint abban a pillanatban. A fickó körülbelül két méter magas lehetett. Széles válla és kemény izmai voltak, amit nehéz volt nem észrevenni, mivel felül nem viselt semmit. A bőre mélybarna színben pompázott, mellkasának jobb oldalán egy tetoválás részlete volt kivehető, amely a jelek szerint még nem készült el teljesen.

– Te vagy Julian? – motyogtam zavartan, holott tudtam a választ. A hang a telefonban egészen másképp csengett – attól nem lettem ilyen libabőrös.

– Nem, én Maurice vagyok. Julian dolgozik. Te pedig Cassandra vagy, ugye?

– Cassie – javítottam ki. Senki sem hívott Cassandrának, még a nagyanyám sem.

Maurice ajkán mosoly játszott.

– Király. Akkor úgy tűnik, mostantól lakótársak leszünk.

– Király – visszahangoztam, bár nem voltam biztos benne, hogy tényleg „királynak” találom ezt a fejleményt. Nem igazán

úgy terveztem, hogy egy férfival lakom majd együtt – pláne nem kettővel. Ha apám megtudná, kiakadna. Nem mintha túlságosan konzervatív lenne, de nem is naiv. Ahogy azt is biztosra vettem, hogy tudja, lefeküdtem a volt barátommal, Eugene-nel, elvégre három évig jártunk. Ettől függetlenül továbbra is úgy kezelt, mint a kislányát, akit mindentől meg kell védeni.

– Ez minden, amid van? – kérdezte Maurice, kizökkentve a gondolatmenetből.

Nagyot pislogtam, és a felborult bőröndömre néztem.

– Egyelőre, a többi még érkezik.

Maurice bólintott, majd a háta mögé mutatott. Homlokáról izzadságcseppek futottak végig a nyakán, le, egészen a mellkasáig.

– Ha szeretnéd, nyugodtan ledobhatod magad az én szobámban is.

Haboztam, az ismerkedés nem volt az erősségem. Sosem tudtam, mit mondjak, és ez idegesített. Vagy ha mégis megszólaltam, egyszerre zúdítottam rá a másokra mindent, és egy csomó olyat osztottam meg, amit az ember nem feltétlenül akar tudni arról, akit alig pár perce ismer.

Te szereted a piros színt? Amikor tizennégy évesen először megjött, épp egy fehér nadrág volt rajtam. Ami persze rögtön piros lett.

Ez annyira jellemző volt rám. Mármint ez a társas naivítás, ami baromi ciki tud lenni. Ennek ellenére örömmel fogadtam Maurice invitálását, elvégre mostantól lakótársak leszünk, és úgysem rejtegethetem előtte örökké a furcsaságaimat. Jobb, ha az ember minél hamarabb túlesik az ilyesmin.

Maurice félreállt, hogy beengedjen a szobájába. Ő is csak nemrég költözött be, ám az egyértelműen látszott, hogy néhány percnél azért már több időt töltött el ezen a helyen. Az ágát összeszerelte, a falon pedig egy különféle trófeákkal telepakolt polc lógott. Vele szemben plakát díszítette a falat, rajta egy fo-

cista győzelmi pozitúrában, mint aki épp most nyerte meg élete meccsét. Körös-körül kipakolt dobozok heverték, Maurice láthatóan épp egy ruhásszekrény összeszerelésén ügyködött.

Ahogy ismét nekilátott, hogy becsavarja a csavarokat a fába, tekintetem egyre csak az izmok játékát figyelte a hátán és a karjain. Pedig rám aztán igazán nem volt jellemző, hogy megbámuljam a srácokat. Maurice testében azonban volt valami, ami miatt képtelen voltam levenni róla a tekintetemet. Talán az ereje lehetett, ami így megbabonázott. Az egyértelmű volt, hogy az MFC-re jár, és a plakátokból, valamint a kupákból ítélve a foci-csapatban játszik.

– Milyen órákra jársz? – kérdeztem a két kalapácsütés között beállt csendben. Mintegy ártalmatlan kérdésként, amiből túl sok baj nem származhat.

Maurice felnézett. Szeme sötétbarnán csillogott.

– Sokfélére. Szeretnék kipróbálni pár területet, mielőtt végleg elkötelezném magam, a grafikai tervezés például kifejezetten izgat. Emellett futballösztöndíjas vagyok. És te?

– Az én összes órám az irodalomhoz kapcsolódik – válaszoltam. Évek óta tisztában vagyok vele, hogy a könyv- vagy a filmiparban szeretnék elhelyezkedni. Sajnos ez utóbbihoz a Mayfield College aligha szolgálhatott bármilyen szemináriummal, kivéve, ha fogom magam, és én állok a kamerák elé.

– Akkor csak egy hajszál választott el bennünket, hogy ugyanazokra a kurzusokra jelentkezünk – mondta Maurice, a falnak támasztva a deszkát, amit az imént kalapált össze. – Én is sokáig gondolkodtam rajta, de aztán mégis az irodalom ellenében döntöttem, nem akartam, hogy a hobbim legyen egyben a szakmám is. De én is imádom a könyveket.

Éreztem, ahogy a jobb szemöldököm önkéntelenül megrándul.

– Tényleg? – Ebben ugyanis erősen kételkedtem, és csak reméltem, hogy a hangom nem árul el. Na igen, tisztában voltam vele, hogy egy cseppet sem kliséktől és előítéletektől mentes gondolkodásra vall, de én még nem láttam olyan profi sportolót, aki egyben szenvedélyes olvasó is. Nem mintha sok sportolót ismertem volna. Hacsak a sakk nem számít sportnak.

– Igen – felelte Maurice, a hozzám legközelebb álló doboz felé bökve.

Gesztusát egyfajta felkérésként értelmeztem, hogy nyugodtan nézzek bele, így felhajtottam a fedelet – majd egyszeriben levegő után kapkodtam. A doboz színültig volt könyvekkel! És nem is akármilyenekkel, a legeslegkedvencebb olvasmányaimmal. *Az Idő Kereke. A Mágusok Cébe. Az Avalon* könyvek. *A szél neve. A hobbit* és *A Gyűrűk Ura. A két torony* egy meglehetősen szakadt példányra után nyúltam.

– Ezt olvastad? – tudakoltam, bár a borítón lévő számtalan kis gyűrődés elég egyértelművé tette.

– Vagy hússzor – felelte Maurice. Odajött hozzám, majd leült elém a padlóra. Most én voltam az, aki lenézett rá. – Imádom Tolkient. Te olvastad *A hobbitot*?

– Hogy olvastam-e? – horkantottam. – Csak úgy szívtam magamba minden szavát, inkább így mondanám.

Maurice rám vigyorgott, mintha a kérdésére ennél találóbb választ nem is adhattam volna.

– A legtöbb ember a környezetemben csak a filmváltozatot ismeri, ha egyáltalán ismeri, és még csak nem is feltétlenül az összes részt.

– Akkor valamit nagyon jól hagynak ki – feleltem, majd pillanatnyi gondolkodás után még hozzátettem: – Persze úgy közel sem olyan jó, mint könyvben.

– Persze, hogy nem – visszhangozta Maurice. – De ha tetszett a film, akkor ettől biztosan padlót fogsz. – Azzal a doboz fölé hajolt, és kotorászni kezdett benne.

Közben egyre több olyan kiadványt fedeztem fel, melyek az én gyűjteményemben is megtalálhatóak voltak. Komolyan, mintha a szüleim egyenesen az otthoni szobámból küldték volna ezt a dobozt Maurice-nak. Egyszerűen nem tudtam elhinni, hogy ennyi könyve van, és nyilvánvalóan annyira a szívéhez kötöttek, hogy még a főiskolára is magával cipelte őket. A régi gimis osztályomban ugyan voltak páran, akikhez viszonylag közel állt a fantasy műfaja, különösen az elmúlt évek filmadaptációit követően. Ám a klasszikusokat még közülük is csak nagyon kevesen olvasták. Eugene is csak miattam kezdte el a *The Sunderinget**, de száz oldal után abbahagyta. A könyv unalmas, a nyelvezete idegesítő, a szereplők pedig cseppet sem hitelesek – ezek az ő szavai, nem az enyémek.

– Á, itt van! – kiáltott fel Maurice, előkotorva A *hobbit* egy példányát, majd a kezembe adta.

Elvettem tőle. Első pillantásra semmi szokatlant nem vettem észre rajta – egészen addig, amíg ki nem nyitottam a könyvet, és fel nem fedeztem az aláírást. Persze nem személyesen magától Tolkientől, azok a példányok több tízezer dollárba kerülnek, hanem Martin Freemantől.

– Váó, te találkoztál vele?

– Sajnos nem. A nagybátyámtól kaptam a könyvet a tizenötödik születésnapomra. Kétkedve álltam neki, de néhány oldal után képtelen voltam letenni.

Át tudtam érezni a szavait. A fantasy és a természetfeletti dolgok iránti rajongásom egész kiskoromban elkezdődött, de csak később, Tolkien műveit olvasva szilárdult meg igazán. El-

* R. A. Salvatore könyve

képzelnem sem tudtam annál szebbet, mint elmerülni egy idegen világban, ahol az ember olyan kalandok részese lehet, amilyeneknek a valóságban soha. És most lehet, hogy Maurice-ban végre rátaláltam valakire, akivel együtt utazhatom be ezeket a világokat.